

บทเรียนสองบท...

นำเสนอเมื่อ : 17 พ.ค. 2552

บทเรียนสองบท

ในโลกนี้มีบทเรียนมากมายให้เราได้เรียนรู้ตลอดเวลา สำหรับคนที่รักการเรียนรู้ ทุกครั้งที่ได้เรียนรู้และเกิดการเรียนรู้ใหม่ จึงมีชีวิตอยู่อย่างแสนรื่นรมย์ บทเรียนมากมายบรรดามันนั้น เมื่อกล่าวอย่างรวบยอดก็มีเพียงสองอย่างเท่านั้น นั่นคือ **บทเรียนยาก และบทเรียนง่าย**

✖ **คนส่วนใหญ่มักพอใจที่จะเรียนบทเรียนง่าย แล้วจึงใจหุ้กลับหุ้กลับตาสำหรับบทเรียนยาก** ผลของการเลือกเรียนแต่บทเรียนง่ายๆ ก็คือ ทำให้ชีวิตขาดภูมิคุ้มกันต่อการเผชิญความทุกข์ ไม่มีทักษะในการแก้ปัญหาทั้งส่วนตัว สวนรวม และส่วนโลก แต่สำหรับคนที่ใจกว้างเปิดใจเรียนรู้ทั้งบทเรียนยากและบทเรียนง่าย จะทำให้รู้จักโลกและชีวิตทั้งสองด้านอย่างสมบูรณ์ ยิ่งผ่านบทเรียนยากมากมาย ยิ่งทำให้เป็นผู้เชี่ยวชาญในการใช้ชีวิต

โลกของเรา นั้น มีผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ มากมาย แต่ผู้เชี่ยวชาญสาขาการใช้ชีวิตนั้นหายาก คนที่จะเป็นผู้เชี่ยวชาญสาขาการใช้ชีวิต จึงต้องเป็นนักใช้ชีวิตที่เป็น **"บุคคลแห่งการเรียนรู้"** และพร้อมเสมอที่จะเรียนรู้บทเรียนชีวิตในทุกๆรูปแบบ

เมื่อหลายปีก่อน สตรีสูงศักดิ์คนหนึ่ง ซึ่งถึงพร้อมทั้งชาติตระกูล การศึกษา หน้าที่ การทำงาน ได้สมรสกับชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเป็นลูกของคู่มิตรกันต่อมารายการวิทยุ ความฝันของสามีภรรยาหนุ่มสาวก็คือ การมีลูกเป็นไขทองดั่งใจ ยิ่งถ้าเป็นลูกชายด้วยแล้วจะวิเศษมาก ต่อมาไม่นานภรรยาที่ตั้งครรภ์และให้กำเนิดลูกคนแรกซึ่งเขาเดินทางมาสู่โลกนี้พร้อมทั้งความยินดีปรีดาและความสลดใจในเวลาเดียวกัน

ยินดีปรีดาเพราะเขาเป็นทารกน้อยเพศชาย แต่สลดใจเพราะเขาไม่สมบูรณ์นักเมื่อแรกคลอดหมองจึงต้องนำเข้าตู้อบดูแลอย่างใกล้ชิดเป็นพิเศษ แต่อย่างไรก็ตาม เขาก็มีชีวิตอยู่ได้เพียงไม่ถึงอาทิตย์ก็สิ้นบุญไป

การมีลูกคงเป็นความสุขที่สุดของคนเป็นพ่อแม่ทุกคน แต่การเสียลูกก็คงเป็นความทุกข์ที่สุดเช่นเดียวกัน ทารกน้อยเป็นแก้วตาดวงใจของสองสามีภรรยาหนุ่มสาว ดังนั้น แม่จะคลอตามลิ้มตาดูโลกเพียงไม่กี่วัน แต่เขาก็มีความสำคัญมากพอที่พ่อแม่ซึ่งมาจากตระกูลที่สูงส่งจะจัดงานฌาปนกิจให้อย่างสมเกียรติ

ในงานฌาปนกิจ ผู้เป็นพ่อยังพอมีกำลังใจต้อนรับแขก ทำกิจกรรมต่างๆ ได้ตามปกติ แต่ผู้เป็นแม่นั้น **"ป่วยใจ"** อย่างหนัก เธอถูกความทุกข์กัดกินใจนับแต่วันแรกที่เสียลูกจนไม่อาจครองกาย ครอบใจ ให้อยู่คนเดียวคนปกติทั่วไปได้

วันนั้น ก่อนการวางดอกไม้จันทน์หน้าหีบศพของลูกชายคนแรกผู้เป็นแก้วตายใจ เธอก็นั่งร้องไห้ร้องไห้แทบไม่เป็นอันทำอะไร ทุกข์เพราะ **"วิปโยค"** จากคนอันเป็นที่รักปิดบังดวงใจของเธอจากการยอมรับความจริงอย่างแนบแน่นหาเสียจนแทบไม่ได้อินคำปลอบประโลมของใครต่อใครผู้ผ่านโลกมาก่อน แต่อย่างไรก็ตาม โบราณทานว่า **"ในโมงยามที่มีมิตที่สุดนั้น อาจเป็นนิมิตหมายว่า โกลสวางเต็มที่แล้ว"**

ขณะที่เธอกำลังหม่นหมองครองทุกข์อย่างถึงที่สุดนั้นเอง มรรคนายกก็มาเตือนเธอว่า จะมีการเทศน์หน้าศพก่อนการฌาปนกิจ ขอให้เธอเป็นตัวแทนจุดเทียนชัยนพเคราะห์มาสวดมนต์ เธอปาดน้ำตา สามีประคองลุกขึ้นมาจุดเทียนสองธรรม เมื่อแสงเทียนสว่างโพล่งแล้ว ทานเจว้าวาสัจเมตตาแสดงธรรม ทานเริ่มธรรมเทศนาเหมือนกับบรู๊ว ผู้เป็นแม่ของเจตวันน้อยกำลังต้องการธรรมโอศุขนานเอกอย่างแรงด่วนที่สุด หลวงพ่อทานว่า

✖ **"ชีวิตคนเรานั้น คือ การเดินทางไกล ไม่ว่าเราจะชอบหรือไม่ชอบการเดินทาง แต่เมื่อเกิดมาแล้ว เราทุกคนก็ต้องออกเดินทางด้วยกันทั้งนั้น** เมื่อต้น เราทุกคนเดินทางมาจากชาติก่อน มาปฏิสนธิในครรภ์มารดา จากครรภ์มารดา เราก็เดินทางต่อมาสู่โลกมนุษย์ และในโลกมนุษย์นี้เอง การเดินทางไกลเพื่อไปสู่เป้าหมายสุดท้ายสองแห่งก็เกิดขึ้น เป้าหมายหนึ่งคือพระนิพพานอันเป็นสุภาวะหมดทุกข์ หลุดการเวียนว่ายตายเกิดอย่างสิ้นเชิง อีกเป้าหมายหนึ่ง คือ การตายไปพร้อมกับภักเษที่ยังคงรั้งใจเพื่อที่จะเวียนกลับมาเกิดใหม่เช่นนี้อีก

ตลอดการเดินทางไกลนั้น เราทุกคนจะต้องบำเพ็ญตนเป็นนักเรียนน้อยๆ อยู่เสมอ เพราะหากเราไม่บำเพ็ญตนเป็นนักเรียนน้อยๆ ของโลก โลกจะประเคศความทุกข์เขลาเราอยู่ไม่ปราณีปราศรัย บางคนก็ทนได้ บางคนก็ทนทุกข์ไม่ได้ ก็ที่ร้ายตัวเองจนแตกดับไปก่อนการอันควร ในโลกที่เราต่างพากันมาดำรงชีวิตอยู่นี้ มีบทเรียนในนักเรียนของโลกอย่างพวกเราโดลงทะเลเรียนน้อยอยู่สองบท หนึ่งคือ **บทเรียนยาก สองคือ บทเรียนง่าย"**

แล้วหลวงพ่อก็กล่าวถึงใจความสำคัญของเทศนาภักเษพิเศษในวันนั้นของท่าน ซึ่งทำให้อากาหม่นหมองครองเศราของผู้เป็นแม่มีมือใหม่ปลานาการไปอย่างปาฏิหาริย์ ดั่งหนึ่ง แหวกเมฆออกก็พลันเห็นตะวันสว่างจ้า **"บทเรียนง่าย"** นั้น ใครๆ ก็อยากเรียน แต่บทเรียนยาก ใครต่อใครต่างพากันเบือนหน้าหนี ก็วันนี้ **บทเรียนยากอันได้แก่การพลัดพรากจากคนอื่นเป็นที่รัก** ซึ่งเป็นสังขธรรมที่จะต้องเกิดขึ้นกับเราทุกคนได้เดินทางมาถึงแล้ว หากเราไม่เปิดตา เปิดใจ เรียนรู้บทเรียนอันแสนยากนี้ไว้ ในวันหนึ่งข้างหน้า เราจะต้องมาเสียน้ำตาอย่างซ้ำซากเช่นวันนี้อีกไม่รู้อีก

ขอให้เธอทั้งหลาย ปลอญวางความโศก ความเศร้า ความเสียใจที่ไร้ราพันเสียเถิด ปุญการเปล่าที่จะเศร้าหมองครองทุกข์ เปิดตา เปิดใจ ขึ้นมาบอกตัวเองว่า การจากไปของลูกชายผู้เป็นที่รักคือบทเรียนแสนยากที่เราจะต้อง **"เรียนรู้อะไรกัน"** มีก็แต่การเรียนรู้โดยถือเขาเป็นครูเท่านั้น การจากไปของเขายังจะทำให้คนอื่นอย่างเรายังอยู่ได้รับประโยชน์อันสูงสุด...

บทเรียนยากนั้น มีคุณค่ายิ่งกว่าบทเรียนง่าย เพราะบทเรียนยากจะให้รางวัลเป็นความเข้มแข็งแก่หัวใจของเราในอนาคต และเป็นรากฐานอันมั่นคงที่จะทำให้เราแต่ละคนสร้างชีวิตอย่างมั่นคงและมีความสุขเป็นกำไรในระยะเวลา แต่บทเรียนง่าย จะทำให้เราหลงอยู่ในโลกอันเป็นมายา เดียวฟู เดียวฟุบ เดียวหัวเราะ เดียวร้องไห้ อุ่นแอ และขาดภูมิคุ้มกันต่อความทุกข์..." หลังจากนั้น หลวงพ่อเทศนาต่อไปอีกยาวนาน แต่ผู้เป็นแม่ไม่สนใจอีกต่อไปแล้ว พอฟังมาถึงตรงนี้ เธอเกิดสติขึ้นมาดังหนึ่งคนได้รับน้ำทิพย์โสมใจ เธอตื่นจากความหลับไหลต่อสังขธรรมของชีวิต พลังบอกตัวเองว่า

"แม่ลูกจะเกิดมาอยู่กับแม่ได้เพียง 5 วัน แต่กรรมของลูกทำให้แม่เกิดการเรียนรู้ครั้งยิ่งใหญ่ที่จากนี้เป็นต้นไป แม่คงยอมรับได้กับการสูญเสียคนอันเป็นที่รักอีกก็คนที่ใดทั้งนั้น การจากไปของลูก คือ การเกิดขึ้นมาของแสงสว่างในทางธรรมในใจแม่แท้ๆ..." หญิงสาวปาดน้ำตา เปลี่ยนอิริยาบถ จัดเสื่อผืนใหม่ที่เขาที่ มือกระชับตอกไม้จันทน์ ยิ้มน้อยๆ ที่มุมปากกับตัวเองอย่างคนที่เจตนาโลกและชีวิต พลังรำพึงในใจว่า **"ลูกรัก แม่พร้อมแล้วสำหรับการวางดอกไม้จันทน์"**